

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

Es viu més la guerra cada dia que passa, com a conseqüència lògica de la crida de minyons per a formar els quadres de reserves de combatents. No cal ponderar el sacrifici que s'imposa la joventut en aquestes hores de perill per a tots i de criminal atemptat contra els desigis d'un poble. Les il·lusions i els projectes que es prometen els joves, es desfan per la maldat de l'imperialisme feixista, que ens ha declarat la guerra amb el propòsit d'esclavitzar-nos. Però, abans de sotmetre's a la tirania i de passar pel vilipendi d'una dominació colonitzadora s'ha de renunciar el goig, per atendre l'imperatiu d'homes conscients dels deures col·lectius. I veient ho així, els joves prenen l'avantguarda en els llocs de lluita i ofereixen generosament la seva sang per a conquerir l'alliberació dels pobles hispànics. En contrast, una minoria de porucs deserta del seu compromís i cerca refugi lluny del país. Aquests, com els altres, momentàniament, han d'abandonar familiars i potser amors que prometen una felicitat futura, i mentre el retrobament serà possible pels qui hauran restat fidels a la defensa del poble, els vergonyants desertors es veuran definitivament separats dels seus. El premi, pels uns, serà d'immensa alegria; i els altres, en el càstig hi trobaran la pena que correspon a la seva acció inqualificable. No escatimem els nostres consells a la joventut i predisposem-la a sentir l'esperit combatiu que ha d'ajudar a l'esclafament immediat del feixisme. L'establiment d'una moral de guerra en la reraguarda, és la més ferma garantia per a decidir l'acabament de la lluita i aconseguir la victòria, i perquè tingui plena efectivitat hi hem de respondre amb una conducta inalterable.

ALFIL

LA RELIGIO I LA POLITICA

Ja fa unes setmanes visitaren el terreny lleial uns comissionats anglesos i amb gran joia registraren el fet que tant a València com a Madrid restessin obertes i funcionessin normalment les capelles protestants.

Aquest detall té un valor expressiu de gran força i aclareix un dels problemes que a Espanya i fora d'ella produeixen més angúnia. Ens referim al problema religiós. ¿Per què resten obertes les capelles protestants i en canvi permaneixen tancades les adients al culte catòlic? Si fos veritat que la revolució espanyola tingués un fons netament antireligiós, tan contràries hauria de considerar les unes com les altres. No és així ¿Per què? Senzillament, perquè en les esglésies catòliques s'hi feia política contra el poble i en les protestants no. Per tant, no és pas un problema de religió el que es ventila: és un problema polític.

El país basc n'era un exemple claríssim. La religió estava emparada perquè els membres de la mateixa es passaren al costat del govern i del poble fins a tal punt que allí els únics que no vacil·len a assassinar uns catòlics són els facciosos qui, segons ells, són els màxims defensors de la religió.

Ara, segons rumors, un gran personatge estranger que per circumstàncies especials gaudeix d'un gran prestigi, ve a celebrar entrevistes amb el fi d'aconseguir s'obrin dues o tres esglésies al culte catòlic. Sembla que s'apoya en què aquesta mesura seria molt ben vista a l'estranger. Aquest home, pel que es veu, no coneix gaire el nostre país. Els antifeixistes no poden fer-ne cas, perquè encara són massa recents, sagnants, els motius que obligaren el tancament de les esglésies. En l'albur que s'obrissin novament, els catòlics espanyols les convertirien seguidament en centres de conspiració i espionatge i acabarien de molt mala manera. Els veritables catòlics han de purgar la disbaixa dels temps passats, i s'han de convèncer per força que sofriren un error greu en establir dins les esglésies el culte al poder, a la riquesa i a la força, en lloc de seguir pels camins del sacrifici i de la humanitat d'acord amb les prèdiques d'aquell fill del poble que crucificaren al mont Calvari. Es per això el perquè no poden els catòlics expressar llurs sentiments religiosos d'una manera activa. En primer terme perquè falsificaren i prostituïren la religió. Demés, l'església catòlica espanyola es féu bel·ligerant i féu armes contra el poble i ara té de sofrir les conseqüències lògiques inherents a tot bel·ligerant. No hi ha hagut doncs persecució del sentiment religiós, descomptades, naturalment, les extralimitacions pròpies en tot moviment popular.

Quan l'Azaña, en el primer bienni, prengué aquelles suaus mesures per a posar els religiosos a ratlla, A. B. C. de Madrid digué que allò representava una persecució contra el catolicisme, pitjor que la desenrotllada per Neró i Diocleciano. ¿Podia pactar-se amb una gent que desorbitaven les coses i s'atrevien a dir una mentida tan grossa? ¿Eren per religió les manifestacions dels cobrellits i flassades penjades als balcons?

Allò era política, i política a favor d'una classe social i contrària al poble, política a favor dels salaris de fam i contra tota llibertat política, i demés, per comble del sarcasme, contrària i negadora de totes les doctrines de Crist.

Estem segurs que cap partit ni cap organització s'oposaria a què s'obrissin novament les esglésies si tinguessin la seguretat que allí sols hi anirien a complir els ciutadans catòlics un sentiment religiós. Segurament els hi serà difícil amotilar-s'hi perquè han estat massa segles de comandament i senyoritisme els que han predominat sota la capa d'ajut de l'església a Espanya. I heus ací el perquè no podrà avançar un pas aquest home que, segons sembla, fa gestions a València. La República —diguérem un dia— no pot consentir que li posin altra volta plom a les ales.— FLORENTÍ.